

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 480/2018-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P. S. Y. s. r. o., Alejová 5, Košice, právne zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Miklošom, Vodná 6, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžf 53/2016 a jeho rozsudkom z 26. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P. S. Y. s. r. o. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P. S. Y. s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžf 53/2016 a jeho rozsudkom z 26. apríla 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 19. júna 2015 v čase od 15.00 h vykonali pracovníci Colného úradu Košice (ďalej len „colný úrad“) miestne zisťovanie a zistili porušenie § 16a písm. a) zákona č. 289/2008 Z. z. o používaní elektronickej registračnej pokladnice a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o používaní elektronickej registračnej pokladnice“) zamestnancom (taxikárom, pozn.) sťažovateľky. Z miestneho zisťovania spísal colný úrad zápisnicu, ktorá bola podkladom na vydanie rozhodnutia č. SCÚ KE/985056/2015 z 19. júna 2015 (ďalej len „rozhodnutie na mieste“). Zápisnica z miestneho zisťovania, ako aj rozhodnutie na mieste, ktorým colný úrad uložil sťažovateľke pokutu v sume 330 € za zistený správny delikt, boli odovzdané zamestnancovi sťažovateľky.

Z dôvodu nezaplatenia uloženej pokuty v zákonnej lehote vydal colný úrad výzvu č. SCÚ KE/1124916/2015, TR 344/2015 z 9. júla 2015. Výzvu napadla sťažovateľka námietkou, ktorú odôvodňovala tým, že jej rozhodnutie na mieste nebolo doručené. Colný úrad rozhodnutím č. 1296703/2015 zo 17. augusta 2015 námietku zamietol.

Následne podala sťažovateľka 14. októbra 2015 žalobu na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorou sa domáhala zrušenia všetkých rozhodnutí colného úradu vydaných v súvislosti s vykonaným miestnym zisťovaním 19. júna 2015.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 S 129/2015 zo 16. marca 2016 rozhodol tak, že konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia na mieste zastavil a v prevyšujúcej časti žalobu sťažovateľky zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že výsledkom každého konania, či už súdneho, alebo správneho, by malo byť spravodlivé rozhodnutie dosiahnuté spravodlivým a zákonným postupom pri dodržaní všetkých zásad hmotného, ako aj procesného práva, nevynímajúc ústavou garantované základné práva. Podľa jej tvrdenia došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu tým, že všeobecné súdy nezrušili nezákonné rozhodnutia colného úradu. Rozhodnutie na mieste, ktorým bola sťažovateľke uložená pokuta, colný úrad doručil iba jej zamestnancovi v zmysle § 16b ods. 4 zákona o používaní elektronickej registračnej pokladnice. Takúto právnu úpravu doručovania tak závažného dokumentu, akým je bezpochyby aj rozhodnutie colného úradu, nemožno považovať za súladnú s čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru sťažovateľky doručovanie rozhodnutí iným osobám ako osobám uvedeným vo výroku rozhodnutia, teda štatutárovi obchodnej spoločnosti alebo ním poverenej osobe, je protiústavné. Ak takéto doručovanie upravuje osobitný zákon, v posudzovanom prípade zákon o používaní elektronickej registračnej pokladnice, tak takéto ustanovenie nie je súladné s ústavou, pretože sťažovateľke odníma možnosť byť účastníkom konania, a teda právo na spravodlivé prejednanie veci s dodržaním všetkých procesných práv. S doručením rozhodnutia zamestnancovi sťažovateľky sú spojené aj iné práva garantované ústavou, napr. právo podať odvolanie proti rozhodnutiu, právo zvoliť si právneho zástupcu, právo byť vo svojej veci vypočutý, ktoré sú takýmto spôsobom doručovania hrubo popierané. Ak písomnosť prevzal niekto iný ako osoba oprávnená podľa zákona na prevzatie písomnosti určenej do vlastných rúk, písomnosť nie je možné považovať za doručeníu a takéto doručenie inej osobe nemôže mať účinky riadneho doručenia, a to ani v prípade, keby sa jej prostredníctvom písomnosť do rúk účastníka dostala.

Podľa sťažovateľky je takýto postup porušením zásady *Nemo potest esse simul actor et index*, pretože colný úrad je tak vo veci vyšetrovateľom správneho deliktu, žalobcom aj sudcom, a to v jednej osobe. Takýmto spôsobom je hrubo potláčaná aj spravodlivosť a objektívnosť procesu daňového konania. Fiškálne záujmy štátu nemôžu „byť odôvodňované nesprávnym výkladom zákona, alebo správnym výkladom zákona, ale ktorý bol potom vypracovaný účelovo, bez zohľadnenia práv kontrolovaných osôb chránených Ústavou SR ako aj Dohovorom, a to za účelom expresne rýchleho výberu pokút.“.

Sťažovateľka je toho názoru, že aj napriek tomu, že colný úrad doručil rozhodnutie na mieste v zmysle ustanovení zákona o používaní elektronickej registračnej pokladnice, je takýto postup protiústavný. Ak zákon o používaní elektronickej registračnej pokladnice ukladá povinnosti zamestnancovi kontrolovaného subjektu preberať rozhodnutia a odovzdávať ich zamestnávateľovi, dochádza tak k nulitnému doručovaniu. Sťažovateľka podala právnu žalobu a predpokladala, že krajský súd, resp. najvyšší súd využijú možnosť podať kvalifikovaný návrh na konanie o súlade právnych predpisov ústavnému súdu, či je § 16b ods. 4 zákona o používaní elektronickej registračnej pokladnice v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

4. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie ňou v petite sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžf 53/2016, napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a nahradil jej trovy právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa odseku 2 uvedeného článku kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

8. Podľa § 16b ods. 4 zákona o používaní elektronickej registračnej pokladnice rozhodnutie o uložení pokuty na mieste podľa odseku 3 sa odovzdá osobe, s ktorou sa o zistení porušenia tohto zákona spísala zápisnica; takéto odovzdanie sa považuje za doručenie podnikateľovi do vlastných rúk podľa osobitného predpisu, a to aj ak osoba, s ktorou bola spísaná zápisnica, odmietne rozhodnutie o uložení pokuty na mieste prevziať. Proti rozhodnutiu o uložení pokuty na mieste možno podať odvolanie, ktoré nemá odkladný účinok. Pokuta je splatná do troch pracovných dní od doručenia rozhodnutia o uložení pokuty na mieste a možno ju zaplatiť aj v hotovosti.

III.

9. Ako to z petitu sťažnosti zjavne vyplýva, podstatou námietok sťažovateľky sú tvrdenia o porušení základného práva na súdnu ochranu a práva spravodlivé súdne konanie konaním najvyššieho súdu, ktorý v odvolacom konaní o správnej žalobe potvrdil rozsudok krajského súdu aj napriek tomu, že pri doručovaní rozhodnutia colného úradu boli porušené právne zásady doručovania.

10. Ústavný súd na úvod konštatuje, že z hľadiska hodnoty sporu pred príslušnými súdmi (sťažovateľke bola rozhodnutím na mieste uložená pokuta v sume 330 €) ide o tzv. bagateľnú vec, kde vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu už samotný predmet sporu v napadnutom konaní zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (porov. najmä IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015, II. ÚS 149/2018) dôvod na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní. Ak totiž Civilný sporový poriadok účinný od 1. júla 2016 v § 422 ods. 1 písm. a) vylučuje u tzv. bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi na základe uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v bagateľných veciach prichádza totiž do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne (porov. IV. ÚS 358/08, II. ÚS 136/2018), resp. v prípadoch, ak pôjde o intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (porov. II. ÚS 193/2018). Opísaný rozmer veci však sťažovateľka vo svojej sťažnosti neartikulovala a ani neodôvodnila.

11. Ústavný súd po oboznámení sa s argumentáciou sťažovateľky preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a v záujme presvedčivosti vlastnej rozhodovacej činnosti považoval za potrebné poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku:

«Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosť účastníkom známe nebude nadbytočné opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje, na doplnenie a zdôraznenie správnosti rozhodnutia krajského súdu a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva:

V danom prípade ide o doručovanie rozhodnutia upravené špeciálnym právnym predpisom (lex specialis derogat legi generali), a preto na doručovanie rozhodnutia, ktorým colný úrad ukladá podľa § 16b ods. 1 písm. a/ zákona č. 289/2008 Z. z. pokutu za správny delikt nemožno aplikovať ustanovenia daňového poriadku alebo správneho poriadku tak, ako na to poukazoval žalobca v podanej žalobe. Žalobcove právo na doručenie rozhodnutia

nie je možné vnímať právne neobmedzeným formalistickým spôsobom, ktorý by sa vymykal zmyslu právnej úpravy obsiahnutej v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ktorý by navyše nerešpektoval špecifiká vnútroštátnej právnej úpravy vzťahujúcej sa na preskúmanú právnu vec.

Správny súd pri hodnotení obsahu žalobcom vznesených námietok predovšetkým vo všeobecnosti považuje za potrebné zdôrazniť, že obsah právnej úpravy uvedenej v zákona č. 289/2008 Z. z. v znení platnom v čase jej prijatia, ale aj s prihliadnutím na obsahové zmeny v ustanoveniach § 16a, § 16b uvedeného zákona má zabezpečiť zákonodarcom sledovaný zámer uskutočňovania kontroly finančných operácií podnikateľských subjektov prostredníctvom elektronickej pokladnice a s tým súvisiaci operatívny procesnoprávny postup pri vyvodzovaní administratívnej zodpovednosti za správne delikty, skutkovými podstatami ktorých je porušovanie právnych predpisov daného právneho obsahu. Ide teda o osobitný charakter administratívneho konania, ktorého účelom je po zadovážení dôkazov vyvodiť sankčnú zodpovednosť právne účinným spôsobom, ktorým sa zároveň má sledovať zámer individuálnej a generálnej prevencie vo vzťahu k možným, aj opakovaným porušeniam kontroly finančných operácií podnikateľských subjektov, a to v záujme zabezpečenia fiškálnych záujmov štátu.

... Ako to vyplýva z obsahu administratívneho spisu prvostupňového správneho orgánu, Colný úrad Košice v preskúmanej právnej veci uskutočnil dňa 19.06.2015 v čase od 15:00 hod. miestne zisťovanie, o ktorom spísal zápisnicu č. SCÚ KE/985045/2015. Jej súčasťou je po realizovanom poučení zo strany zamestnanca prvostupňového správneho orgánu aj súvislé opísanie priebehu miestneho zisťovania, v rámci ktorého podľa obsahu predmetnej zápisnice bol daný priestor pre zamestnanca kontrolovaného subjektu (žalobcu) vyjadriť sa ku zisteným skutočnostiam o porušení právnych predpisov a naplnení právnych podmienok správneho deliktu podľa § 16a písm. a/ zákona č. 289/2008 Z. z. V priamej nožnej ústnej konfrontácii pri miestnom zisťovaní dňa 19.06.2015 zúčastnený zamestnanec nevzniesol žiadne námietky proti obsahu zistení obsiahnutých v zápisnici o miestnom zisťovaní spracovanej colnými inšpektormi Colného úradu Košice. V bode 8 uvedenej zápisnice zo dňa 19.06.2015 (závery prijaté pri miestnom zisťovaní) je vo vzťahu ku kontrolným zisteniam o porušení právnych predpisov pri prevádzkovaní elektronickej pokladnice a vyvodení administratívnej zodpovednosti za správny delikt podľa § 16b ods. 3,

prvá veta zákona č. 289/2008 Z. z. uvedené, že „s obsahom zápisnice bola zúčastnená osoba oboznámená a s jej obsahom súhlasí, čo potvrdzuje svojim podpisom. Zúčastnená osoba týmto vyhlasuje, že údaje, ktoré uviedla do tejto zápisnice sú pravdivé, správne, úplné a k výpovedi nebola donútená.“ Ide o formuláciu vzťahujúcu sa na osobu zamestnanca žalobcu, ktorá predmetné závery inšpektorov prvostupňového správneho orgánu odobrila svojim podpisom.

Ďalej v naznačenom smere, rešpektujúcim osobitný charakter konania o administratívnych deliktoch podľa § 16a až §16e zákona č. 289/2008 Z. z. odvolací súd konštatuje, že žalobca ani v samotnej žalobe, ani v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti vyvracajúce, resp. spochybňujúce závery prvostupňového správneho orgánu obsiahnuté v zápisnici o miestnom zisťovaní zo dňa 19.06.2015. Pri absencii relevantných právnych námietok spochybňujúcich predmet administratívneho trestania v danej veci, ktoré má jednoznačne povahu objektívnej zodpovednosti, neobstoja podľa názoru správneho súdu žalobné námietky požadujúce formálne vykonanie procesnoprávnych úkonov (doručenie prvostupňového rozhodnutia) navyše za situácie, že skutkový stav bol v danej veci dňa 19.06.2015 na mieste predaja pri kontrolnom nákupe u žalobcu dôsledne zistený (pozri rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8S/44/2016 zo dňa 10.11.2016).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je nepochybné z akých dôvodov dospel krajský súd k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby a k potrebe jej zamietnutia. Skutočnosť, že krajský súd nerozhodol o podanej žalobe v súlade s predstavami žalobcu, nemožno považovať za porušenie práva na súdnu ochranu.»

12. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany. Najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, jeho úvahy a závery (s prihliadnutím aj na argumentáciu krajského súdu) vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, rešpektujú zmysel a účel príslušných ustanovení zákona o používaní elektronickej registračnej pokladnice, a preto ich možno aj z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a právne akceptovateľné. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani

oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 288/2016). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (napr. m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09).

14. Ústavný súd taktiež pripomína svoj ustálený právny záver, že v konaní o sťažnostiach nie je oprávnený posudzovať ústavnosť právnych predpisov. K takémuto posúdeniu je oprávnený len v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, ktoré možno začať len na základe návrhu jedného zo subjektov uvedených v čl. 130 ods. 1 písm. a) až f) ústavy. Sťažovateľka ako právnická osoba nie je aktívne legitimovaným subjektom na podanie takéhoto návrhu (II. ÚS 5/02, III. ÚS 177/04, IV. ÚS 122/08, II. ÚS 87/2010, IV. ÚS 376/2010). Z tohto dôvodu tak ústavný súd neskúmal argumentáciu sťažovateľky týkajúcu sa protiústavnosti súčasnej zákonnej úpravy (m. m. II. ÚS 182/03), ku ktorej jej sťažnosť smeruje.

15. Ústavný súd k tomu dodáva, že v tomto smere existuje odlišná právna úprava napr. v Českej republike (podobne aj v Spolkovej republike Nemecko), kde možno podať spolu s ústavnou sťažnosťou návrh na zrušenie zákona alebo iného právneho predpisu (prípadne jeho jednotlivého ustanovenia), ak ich uplatnením nastala skutočnosť, ktorá je predmetom ústavnej sťažnosti, a podľa tvrdenia sťažovateľa sú v rozpore s ústavným zákonom (§ 74 zákona č. 182/1993 Sb. o Ústavnom súde v znení neskorších predpisov).

16. Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2018